

Otrais sabats

Triju eņģeļu vēsts

Pamats, uz kā stāvēt gala laikā

Elena Vaita

“**ES** redzēju kādu ļaužu grupu, kas stāvēja stingri un nelokāmi, neizrādot nekādu piekrišanu tiem, kuri centās izmainīt draudzes nopamatoto ticību, un Dievs viņus atzinīgi novērtēja. Man tika rādītas trīs pakāpes: pirmā, otrā un trešā – trīs eņģeļu vēstis. Mani pavadošais eņģelis sacīja: ““Vai!” tam, kas mēģinās atturēt vai izmainīt kaut visniecīgāko daļu no šīm vēstīm! Ir ārkārtīgi svarīgi tās pareizi izprast, jo no tā, kā tās tiek pieņemtas, ir atkarīgs dvēseļu liktenis.” Es domās atkal no jauna tiku vadīta cauri šīm vēstīm un redzēju, cik dārgi Dieva ļaudis ir maksājuši par saviem piedzīvojumiem. Tie tika iegūti smagā cīņā un ar daudz ciešanām. Kungs tos veda soli pa solim, līdz Viņš tos nostādīja uz droša,

neizkustināma pamata. Es redzēju, kā cilvēki tuvojas šim pamatam un pārbauda tā stiprumu. Daži tūlīt ar prieku uz tā uzkāpa, kamēr citi sāka meklēt nepilnības. Tie vēlējās izdarīt dažus uzlabojumus, tad pamats būšot daudz stiprāks un ļaudis vēl laimīgāki. Atsevišķi vīri, kas pārbaudot no tā nokāpa, paziņoja, ka tas esot nepareizi būvēts. Bet es redzēju, ka gandrīz visi, kas atradās uz pamata, stāvēja droši un centās pārliecināt tos, kas bija nokāpuši, beigt sūdzēties, jo pamata licējs taču ir Kungs un tie patiesībā cīnās pret Dievu. Viņi vēlreiz sīki izklāstīja Kunga brīnišķos darbus, kurš tos bija aizvedis līdz šim stingrajam pamatam, un visi kā viens pacēla acis uz Debesīm un skaļā balsī slavēja Dievu. Tas iespaidoja dažus no tiem, kas bija sūdzējušies un

pamatu atstājuši, tā ka tie pazemīgi atkal centās uz tā uzkāpt.

Man tika norādīts, kā pasludināja Kristus Pirmo adventi. Lai sagatavotu ceļu Jēzum, Elijas garā un spēkā tika sūtīts Jānis Kristītājs. Tiem, kas atmeta Jāņa liecību, arī no Kristus mācībām nebija nekāda labuma. Pretojoties vēstij, kas ziņoja par drīzu Pestītāja ierašanos, tie nebija gatavi pieņemt pat visspēcīgākos pierādījumus, ka Viņš ir Mesija. Tos, kas atmeta Jāņa vēsti, sātans pamudināja iet vēl tālāk – atmest un piesist krustā Jēzu Kristu. Tā darot, tie paši sev liedza iespēju saņemt Vasarsvētku dienas svētības, kas tiem palīdzētu atrast ceļu uz Debesu svētnīcu. Fakts, ka templī pārplīsa priekšgars, skaidri rādīja, ka tur ierastajai jūdu kalpošanai un upurēšanai vairs ilgāk nav nekādas nozīmes. Tagad jau bija pienests un pieņemts Lielais Upuris, un Vasarsvētkos izlietais Svētais Gars mācekļu domas no laicīgās svētnīcas pievērsa svētnīcai Debesīs, kur Jēzus bija iegājis ar Savām paša asinīm, lai Saviem ļaudīm piešķirtu salīdzināšanas darba svētības.

Līdz ar to jūdi tika atstāti pilnīgā tumsā. Tie pazaudēja visu gaismu, ko būtu varējuši iegūt no atpestīšanas plāna, un vēl arvien paļāvās uz saviem bezvērtīgajiem upuriem un dāvanām. Debesu

svētnīca bija stājusies laicīgās svētnīcas vietā, bet tie par šo pārmaiņu neko nezināja un tāpēc arī nesaņēma nekādu labumu no Jēzus darba Svētajā vietā. Daudzi cilvēki ar riebumu atceras jūdu rīcību un to, kā tie atmeta un piesita krustā Jēzu Kristu. Lasot apkaunojošo stāstu par Jēzus ciešanām, tie domā, ka paši Viņu mīl un nekad nebūtu savu Kungu aizliegusi tā, kā to izdarīja Pēteris, vai piesituši krustā, kā to izdarīja jūdi. Bet Dievs, kas pazīst ikviena cilvēka sirdi, ir pārbaudījis viņu mīlestību pret Jēzu. Visas Debesis ar visdziļāko interesi vēroja Zemes iedzīvotāju attieksmi pret pirmo eņģeļa vēsti un tad daudzi, kas apliecināja, ka mīl Jēzu un lej asaras, lasot krusta stāstu, izsmēja labās ziņas par Viņa atnākšanu. Tā vietā, lai vēsti ar prieku pieņemtu, tie to nosauca par maldiem. Viņi ienīda visus, kas domāja par Kunga nākšanu, un slēdza ārā no baznīcām. Tie, kas atmeta pirmo vēsti, neieguva nekādu labumu no otrās un tāpat arī no Pusnakts sauciena, kuram tos vajadzēja sagatavot ticībā ar Jēzu ieiet Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā. Atmetot pirmās divas vēstis, viņi savu prātu tā aptumšoja, ka vairs nespēja saskatīt trešā eņģeļa vēsts gaismu, kura rādīja ceļu uz Vissvētāko vietu. Es redzēju, ka

tieši tāpat, kā jūdi piesita krustā Pestītāju, vārda kristieši pie krusta pienagloja triju eņģeļu vēstis. Tā rezultātā tiem nav izpratnes par Vissvētāko vietu un viņi negūst nekādu labumu no tur veiktā Jēzus vidutāja darba. Līdzīgi jūdiem, kas pienes savus bezvērtīgos upurus, viņi sūta augšup bezvērtīgas lūgšanas uz vietu, kuru Jēzus ir atstājis. Pricādāties par šiem maldiem, sātans pieņem reliģisku izskatu un liek tā saucamajiem kristiešiem domāt vienīgi par sevi. Viņš cenšas ar viltus brīnumiem un zīmēm tos pilnībā sagūstīt savos valgos. Dažus tas pievil vienā veidā, citus kādā citā. Viņš izdomā visdažādākos maldu ceļus, atbilstoši katra cilvēka prātam. Bieži vien tie, kas uz kādu atsevišķu krāpšanas mēģinājumu noskatās ar riebumu, tajā pašā laikā labprāt piekrīt citiem. Dažus velns ieved spiritisma maldos vai arī, parādoties kā gaismas eņģelis, savu iespaidu pār zemi izplata ar viltus reformām. Baznīcas savā augstprātībā domā, cik brīnišķi Dievs viņu labā strādā, kaut gan patiesībā tas ir pavisam cita gara darbs. Tāds pacilājums ātri pāriet, atstājot pasauli un baznīcu sliktākā stāvoklī nekā iepriekš.

Es redzēju, ka starp vārda adventistiem un kritušajām baznīcām Dievam ir patiesi bērni, un, pirms izliesies pēdējās

rocības, no turienes tiks aicināti gan sludinātāji, gan vienkāršie draudzes locekļi, kas priecīgi pieņems patiesību. Sātans to labi zina, tāpēc, kamēr vēl nav atskanējis trešā eņģeļa spēcīgais sauciens, viņš šajās reliģiskajās kopās rada zināmu pacilājumu, lai tie, kas patiesību atmetuši, tomēr domātu, ka ar viņiem ir Dievs. Tā velns cer pievilt šos godīgos ļaudis un vēlas lai tie tic, ka Dievs vēl arvien darbojas viņu baznīcas labā. Bet gaisma spīdēs, un visi patiesie Dieva bērni kritušās baznīcas atstās un nostāsies kopā ar atlikušajiem.” (“Agrīnie Raksti”, 258.–261. lpp)

***

Pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēstis atrodamas inspirētajā Vārdā. No tām nedrīkst atņemt ne rakstu galiņa, ne zīmītes. Nevienai cilvēciscai autoritātei nav nekādu tiesību izmainīt šo vēstu atrašanās vietu, tāpat kā nav tiesību aizstāt Jauno Derību ar Veco. Vecā Derība ir evaņģēlijs tēlos un simbolos. Jaunā Derība ir matērija. Viena ir tikpat svarīga kā otra. Vecā Derība atklāj mācības no Kristus mutes, un tās it nemaz nav zaudējušas savu spēku.

Pirmā un otrā vēsts tika dota 1843. un 1844. gadā, un tagad mēs dzīvojam trešās vēsts pasludināšanas laikā, taču vēl

joprojām jāsludina visas trīs. Šobrīd tas ir tikpat svarīgi, kā jebkad iepriekš; šis vēstis jādzird tiem, kas meklē patiesību.

Mums jāsludina ar spalvu un balsi, parādot kārtību un pravietojumus, kas ved līdz trešā eņģeļa vēstij. Trešā nevar pastāvēt bez pirmās un otrās. Vēstis jāsniedz pasaulei publikācijās un uzrunās, pravietojumu laika līnijā norādot, kas jau ir noticis un kas vēl notiks.

Mūsu darbs ir pasludināt Dieva baušļus un Jēzus Kristus liecību. “Sataisies satikt Dievu, Israēl!” (Am 4:12) ir brīdinājums, kas jāsniedz pasaulei, – personīgs brīdinājums. Mēs esam aicināti nomest katru smagumu, kā arī grēku, kurā tik viegli tiekam ielenkti. Mans brāli, tev darbs ir darāms – nest jūgu kopā ar Kristu. Pārliedzies, ka tava māja ir celta uz klints. Neriskē ar mūžību, darot to sev tikai varbūtēju. Tu, iespējams, nebūsi starp dzīvajiem,

kad norisināsies bīstamie notikumi, kuru priekšā šobrīd stāvam.

Jebkura dzīvība var pārtrūkt kuru katru brīdi. Vai mums nevajadzētu būt modriem ik mirkli? Vai mums nevajadzētu rūpīgi pārbaudīt pašiem sevi un jautāt – kāda būs mana mūžība?

Katrai dvēselei vajadzētu nest šos smagos jautājumus: vai mana sirds ir atjaunota? Vai mana dvēsele pārveidota? Vai mani grēki ticībā Kristum ir piedoti? Vai esmu piedzimis no jauna? Vai es atbilstu aicinājumam: “Nāciet pie manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas, un es jūs atvieglināšu. Uzņemieties manu jūgu un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm; jo mans jūgs ir tīkams un mana nasta viegla.”? (Mt 11:28–30) Vai visu uzskatu par zaudējumu salīdzinājumā ar Jēzus Kristus atziņas ieguvumu?

**Pārliedzies, ka tava māja
ir celta uz klints.
Neriskē ar mūžību,
darot to sev tikai
varbūtēju.**

Vai izjūtu pienākumu ticēt katram vārdam, kas nāk no Dieva mutes?” (1896. gada 32. manuskripts, arī “Manuscript Releases”, 17. sēj., 6.–23. lpp.)

Šajā lasījumā lietoti izvilkumi no grāmatas “Agrīnie Raksti”, 258.–261. lpp un no 1896. gada 32. manuskripta. Septītās dienas adventisti tic, ka Elenai Vaitai (1827–1915) piemita bībeliskā pravieša dāvana, kas izpaudās vairāk nekā 70 gadus ilgās sabiedriskās kalpošanas laikā.

Jautājumi pārdomām:

- 1. Ko varam mācīties no tiem, kas sludināja Jēzus Pirmo nākšanu?**
- 2. Kāpēc tas būtu svarīgi tiem, kas gaida Jēzus Otro nākšanu?**
- 3. Ar kādiem radošiem paņēmieniem mēs varam aizsniegt cilvēkus, kam, iespējams, nav nekādas izpratnes par Bībeles triju eņģeļu vēstīm?**